

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118736064/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

det Rene med, at hun var den nydeligste Pige, som jeg havde sét. Hun havde haft en Havehat paa, der foran aabnede sig om Hovedet med en gammeldags kalescheagtig Form, og jeg havde derved faaet at se, at hendes Pande var ualmindelig høj og velformet. Men især havde de Øjne været mig paafaldende, som husede temmelig dybt inde under denne Hvælving. Naar hun lukkede dem helt op, var der næsten ingen Afstand mer mellem Vippen og Bryn — af hvilke ingen var fremtrædende — saa skarpt og sikkert var Øjenhulningen skaaren ind. De vare temmelig smaa og kunde bevæge sig saa hurtig, som om de smuttede et andet Sted hen. Deres Iris, hvor gule og grønne Straaler spillede over den brune Grundfarve, gjorde et Indtryk, som naar man i en skyggefuld Skovkløft ser ned i en Bæk, hvor dæmpede Solglimt lege nede paa Bunden, og Blikket voxede ligesaa hurtig Udtryk, som et saadant Vand gør det under Løvet og Skyernes Bevægelser.

Jeg kunde slet ikke glemme dem.

Og saa var dette Træf med det danske Lexikon mig højest paafaldende. Det forekom mig som et Fingerpeg, en Styrelse, eller kort sagt, Noget, der havde sin Betydning og ikke kunde blive staaende saaledes isoleret. Jeg troede ikke rigtig paa hendes

Forklaring, at hun skulde have været som Lærerinde til Danmark; skønt hvorfor skulde hun da have sagt det? Men fremfor Alt, hvorfor havde hun været lige ved at græde, uden nogen optænkelig Grund?

Alt dette tænkte jeg frem og tilbage over, medens jeg fordybede mig ind i Kløften, og gennem den store Naaleskov gik helt over til Polenzgrunden, hvor jeg spiste til Aften i Walthersdorfer-Møllen. Det Trykkende i Heden havde fortaget sig, og det var blevet det skønneste Eftermiddags-Vejr. Jeg nød ogsaa Naturen, men paa en anden Maade end de foregaaende Dage, ikke med denne ligefrem modtagende Ro, men med en aandelig Prikken og Vibreren, der svarer til en lignende mere legemlig Fornemmelse, naar man har drukket en Del god Vin. Den er paa ingen Maade ubehagelig, men samtidig med, at den gør Opfattelsesevnen lettere paavirkelig, gør den Samme mindre distinkt. Derved bliver det ogsaa lettere for den „kære stadige Tanke“ at forbinde sig med alle Indtryk.

Saa jeg ned i den hurtig og stille rindende Polenz, saa crindrede mig dens grønlig brune Skær med gyldne Blink af Eftermiddagssolen om hendes underlige Øjne. Jeg opdagede nogle smukke Blomster, og strax tænkte jeg: naar jeg nu allerede